

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

L. D. LAPINSKI

ikAR

TAJNÉ SVĚTY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

L. D. LAPINSKI

PRELOŽIL MARTIN ŠTULRAJTER

IKAR

L. D. Lapinski
The Strangeworlds Travel Agency

Text copyright © L. D. Lapinski, 2020
Cover illustration copyright © Natalie Smillie, 2020
Translation © 2021 by Martin Štulrajter
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu The Strangeworlds Travel Agency
(Hodder and Stoughton, London 2020)

preložil Martin Štulrajter.

Redigovala Lenka Markóová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2021
ako svoju 1 713. publikáciu.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7773-1

Josephovi

„Každý má vo svojom vnútri
tajný svet, naozaj každý...

Všetci ľudia na celom svete,
naozaj každý...

nech sú zvonku akokoľvek
fádni a nudní.

Vo svojom vnútri všetci
majú nepredstaviteľné, nádherné,
čarovné, hlúpe, úžasné svety...

Nie iba jeden svet. Stovky svetov.
Možno tisíce.“

– Neil Gaiman:

Game of You (Hra o teba)

PRVÁ KAPITOLA

V našom svete sa odjakživa nachádzali miesta, kde sa zhromažďuje mágia.

Môžete ich vidieť sami, stačí sa pozorne prizrieť. Možno zbadáte starodávny povoz ťahaný koňom po modernej hlavnej ceste alebo dláždenú bočnú uličku, do ktorej ľudia vojdú, ale nikdy už nevyjdú von. Z času na čas môžete vidieť človeka, ktorý akoby vystúpil priamo zo starej fotografie. Alebo vám azda v bufete padne zrak na niekoho, komu sa vznesie taška zo zeme.

A keď sa vzápätí pozriete znova, už tam nebude on ani taška.

Príležitostne môžete vidieť mágiu aj v obchodoch.

Obchody nasiaknuté mágiou, vtesnané medzi značkové predajne a luxusné výklady, nikdy nepô-

sobia nápadne ani honosne. Majú špinavé, zaprášené výklady a zavše aj také zlúpané štíty, až sa zdá, akoby sa na povrch snažili preraziť príznaky predchádzajúcich nápisov. Viete, mágia si neželá, aby si ju každý všimol. A väčšina ľudí s radosťou predstiera, že neexistuje.

Cestovná agentúra Tajné svety vyzerala celkom tak, ako by mal vyzerat' magický obchod.

Okná okované olovom boli špinavé a popraskané. Na vchodových dverách sa odlupovala farba a zdalo sa, že sa otvárajú iba zriedka. Jeden prvok na obchode však odmietal splynúť s pozadím, vždy bol čerstvo natretý – hodvábne zlaté písmená zdobené čiernou farbou na rubínovom pozadí. Na začiatku aj na konci tabule bol glóbus.

Tento obchod mal zlaté časy už istotne za sebou, jeho názov bol však na štíte namaľovaný tak, aby ho všetci videli.

Na priečelí agentúry sa menilo od jej otvorenia pred stopäťdesiatimi rokmi až po leto, odkedy bolo

zrazu všetko inak, jediné – glóbusy. Z času na čas ich premaľovali, aby odzrkadľovali posúvajúce sa hranice rôznych krajín.

Agentúra potrebovala zmenu už dávno. Napokon ju – aj všeličo iné – zachránila osoba, ktorá sem zabúdila celkom náhodou.

*

Jonathan Mercator pracoval. To by aspoň tvrdil, keby ste sa ho spýtali, čo robí. V skutočnosti sedel za stolom, mal na ňom vyložené nohy prekrížené v členkoch, opieral sa o stoličku a čítal.

Na pulte vedľa jeho topánok ležalo množstvo otvorených časopisov a v inak tichej miestnosti sa ozývalo niekoľko nezosynchronizovaných hodín, každé tikali vo vlastnom jedinečnom rytme.

Jonathan im nevenoval pozornosť.

Na jeho pomery ho čakal veľmi rušný deň.

Pred veľkým arkierovým oknom sa mihol tieň, hneď nato ešte raz a zastal pred vchodovými dverami. Po chvíľke sa dvere otvorili, zaškrípali na vydutej podlahe a dnu vošiel chlapec. Pri pohľade na vnútrajšok obchodu skrivil nielen pery, ale celú tvár.

Jonathan zdvihol zrak ponad okraj románu a so záujmom sledoval návštevníka.

„Ehm...“ obzeral sa chlapec. „Toto asi nie je obchod s počítačovými hrami, však?“

Jonathanovi sa z tváre vytratil záujem ako voda, keď mizne cez sito, a s predstieraným úžasom sa poobzeral naokolo. „Nie? Ako vám to len mohlo napadnúť?“

Chlapec vytiahol telefón. „Tu by to malo byť.“

„Ach tak. Ak váš telefón hovorí, že to je tu, musí to byť pravda. Neverte svojim očiam, nech robíte čokoľvek.“ Jonathan siahol do vrecka na saku a vytiahol maličkú lupu. Bola z bronzu a mala hrubú sklenenú šošovku. Hodil ju chlapcovi, ktorý ju neisto chytil. „Nechcete sa tu pre istotu poobzerať?“

„Načo je toto?“

„Urobte mi láskavosť.“

Chlapec sa zamračil a zdvihol lupu k tvári. „Čo by som mal vidieť? Funguje to vôbec? Všetko je rozmazané.“ Vrátil lupu na stôl. „Čo je toto za obchod?“ Miestnosť pohltila jeho hlučný hlas, otázka vyznela dosť nevýrazne.

Jonathan vzdychol, vzal lupu a strčil si ju zasa do vrecka. „Nestačilo pozrieť na štít nad výkladom? Sme cestovná agentúra.“

Chlapec si odfrkol. „Dobre, nad dverami možno stojí *cestovná agentúra*, ale veď nemáte ani počítač.“

Jonathan pozrel na stôl a zložil z neho nohy. Okrem kopy časopisov tam stál aj poloprázdny hrnček čaju a tanier s omrvinkami po hrianke s arašidovým maslom. Jonathan položil rozčítaný román roztvorenými stranami nadol, aby vedel, kde skončil. „Na čo by som, prepánajána, potreboval počítač?“

„Ehm... nepotrebuje rezervovať lety? Zariadovať dovolenky?“

Jonathan sa usmial. Tvár mu zvlnil tajuplný úsmev. „My nie sme taký typ cestovnej agentúry.“

Chlapec sa zamračil. „A čo potom robíte?“

Jonathan si potisol okuliare na nose a zložil ruky tak, že sa mu prsty preplietli ako zuby na ozubených kolieskach.

Vtom sa prudko otvoril kufor po jeho ľavej strane a ušetril ho útrap odpovede.

Možno, skôr než sa to priveľmi skomplikuje, by sme mali vysvetliť, prečo bol ten mladík taký skeptický k cestovnej agentúre Tajné svety.

Predovšetkým mal návštevník pravdu, keď poukázal na to, že obchod vyzerá ako z technického

praveku. Najmodernejší predmet vo vlastníctve Jonathana Mercatora bol písací stroj zo šesťdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Rád na ňom písaval pasívne agresívne odkazy a schovával ich do kníh v knižnici. Stôl, na ktorom stál písací stroj, by vôbec nepôsobil čudne ani v kancelárii viktoriánskeho riaditeľa školy, a dokonca aj Jonathanovo oblečenie pôsobilo staro. Niektoré z jeho tvídových oblekov mohli vyvolať dojem, že v nich možno niekto aj zomrel. Nebol to ten typ šiat, ktorý by ste čakali u osemnástročného mladého muža.

A napokon, v agentúre neviseli nijaké exkluzívne plagáty z Disneylandu ani z Algarve alebo z iných miest, ktoré by ste možno chceli navštíviť. Neboli tam vlastne žiadne plagáty. Iba niekoľko glóbusov a atlasov. A čosi, čo vyzeralo ako glóbus, ibaže to tvarom pripomínalo skôr hrušku ako guľu.

A boli tam kufre.

Vypĺňali v agentúre celú jednu stenu, úhľadne uložené v drevených priehradkách zabudovaných priamo do múra. Police siahali od dlážky po strop, každý kufor mal vlastnú útulnú priehradku, držadlá čakali, kým ich niekto uchopí a stiahne dolu. Ďalšie kufre boli naskladané medzi kreslami pred kozubom ako konferenčný stolík, vkusne uložené do

stĺpikov pri protiľahlej stene a niekoľko bolo opretých aj o Jonathanov stôl.

Na policiach v múre by ste ich napočítali najmenej päťdesiat a ani jeden nevyzeral ako druhý. Boli tam kufre kožené, kufre z hrubého kartónu, kufre z lesklej krokodílej kože a niektoré vyrobené z koží, pri ktorých by sa aj najučenejší zoológ škrabal na hlave. Niektoré mali v rohoch pečiatky, iné škvrny od farby a aspoň tucet z nich papierové štítky priviazané šnúrkou na držadlá.

Cestovná agentúra Tajné svety vyzerala skôr ako straty a nálezy alebo ako nejaké špecializované starožitníctvo, nie ako cestovná agentúra. Sotva teda prekvapovalo, že chlapec sa správal nedôverčivo – ešte predtým, ako sa otvoril kufor.

Pri zvuku otvárajúceho sa kufra sa Jonathan vyľakane obrátil, jeho drevená stolička na kolieskach zaškrípala. Veko na kufri vyskočilo a vyšplechol z neho prúd vody.

„Čo sa deje?“ prudko sa nadýchol chlapec a rýchlo cúvol pred záplavou.

O niekoľko sekúnd vyliezol z kufra akýsi muž, akoby to boli padacie dvere. Bol premočený do nitky a kašľal. Na opasku mu na koženej slučke visel zložený teleskop. Rýchlo strčil ruku späť do kufra

a ťahal, kým z neho napoly vyliezla, napoly vypadla aj žena. Pristála na všetkých štyroch a z niekoľkých vrstiev šiat jej na dlážku kvapkala voda. Na krku jej viselo troje okuliarov, husté čierne vlasy mala spletené do vrkoča a ozdobené drobnými stužkami a čipkou.

A okolo pravého členka mala ovinuté žiarivo červené, veľmi slizké chápadlo.

„Hudspeth, tá potvora ma nechce pustiť,“ zlostila sa a vôbec na nej nebolo badať strach, hoci sa jej chápadlo ovíjalo po nohe čoraz vyššie.

Jej partner po ňom jemne pľasol. „Choď preč. Nájdi si niečo s rovnakým počtom nôh, ako máš ty, dobre?“

Chápadlo jej zovrelo nohu tuhšie a ešte väčšmi sčervenelo.

„Prosím, mohli by ste sa láskavo odvinúť?“ vzdychol Jonathan. „Nesmiete so sebou nič priniesť späť. Poznáte pravidlá.“

Žena opäť kopla, chápadlo jej napokon pustilo členok a so šplechnutím padlo späť do kufra.

Kufor poskočil a veko sa s hlasným cvaknutím zabuchlo.

Dvojica ležala na dlážke, obaja premočení do nitky, lapali dych a škerili sa, akoby vôbec neboli práve

vyliezli z kufra v spoločnosti prítulnej chobotnice. Pozreli na seba a rozosmiali sa.

Jonathan potiahol k sebe jednu z evidenčných kníh. Nalistoval správnu stranu a vzal pero. „Vitajte späť, vy dvaja. Mori a Alfred Hudspeth...“

„Iba Hudspeth, ak dovoľíte.“ Muž skrivil tvár.

„Dobre. Hm.“ Jonathan našpúlil ústa. „Podľa záznamov ste sa mali vrátiť až na budúci týždeň. Vary ste si to neužívali?“

„Užívať si asi nie je to správne slovo.“ Žena, Mori, si prehrabla vlasy, priložila si k očiam okuliare, vzápätí ich sňala a vyskúšala druhé, ktoré si nechala, očividne jej vyhovovali viac. „Počasie sa veľmi zhoršilo – neverili by ste, aké vysoké boli vlny. Niektoré lode vraj zavialo celkom za okraj mapy.“

Hudspeth prikývol. „Takú búrku som už dávno nezažil. Všetky prístavy v spodnej polovici sveta boli zatvorené. A viete, že znova zmenili menu?“

„Ó, nebesá,“ pokrútil Jonathan hlavou, vzal kus papiera a zapísal si to naň. „Robia to tak často, že keď tam niekto pôjde najbližšie, možno zasa budú využívať výmenný obchod. Podarilo sa vám aspoň urobiť nejaké slušné zápisky?“

„Celkom slušné.“ Hudspeth vytiahol spod košele navlhnutú knihu a položil ju na stôl.

Jonathan nadvihol obočie. „Uvedomujete si, že každý z týchto sprievodcov má nesmiernu hodnotu? Nehovoriac o tom, že každý kufor má svojho jedinečného sprievodcu?“ Vzal knihu medzi palec a ukazovák. Kvapkalo z nej. „Očakávam, že členovia spolku nebudú zaobchádzať so zverenými dokumentmi práve takto.“

„Hej, nemali sme veľa času na posedávanie a písanie esejí,“ zasmial sa Hudspeth.

Jonathan sa nasmial.

Hudspeth si odhrnul ofinu. Na čele mu bolo vidieť reznú ranu, bielu v miestach, kde mu pôsobením vody opuchla. „Vidíte? Kým sme sa dostali do Zátoky hlasov, mali sme viac než len drobné potýčky. Kapitánka Nyfe nechce za súčasných pomerov pustiť nikoho, koho nepozná, preto sme museli nastúpiť na člň jedného z menších plavidiel a oboplávať Prielom. A keď sa rozpútala búrka, takmer sme prišli o kufor..“

„A potom... potom tie chobotnice.“ Mori si pestovaným nechťom pretrela linku okolo očí. „Ako ich to nazvala?“

„Hafgufa,“ odvetil Hudspeth. „Netvory z hmly.“

„To je ono.“ Mori si potľapkala po mejkape okolo očí, ktorý zostal akýmsi zázrakom nedotknutý.

„Zdalo sa, že ich kufor priťahuje. Museli sme skočiť cez palubu, keď sa tá beštia zmocnila lode. Ešte nikdy som nič také nevidela. Vylovil nás jeden zo záchranných člnov, no bola to hotová nočná mora, kým sme našli vhodné miesto, kde sme mohli otvoriť kufor.“

„Čo, samozrejme, neznamená, že by sme sa na to nedali ešte raz,“ zaškeril sa Hudspeth.

„Nuž, ďakujeme nebesám, že sa vám podarilo prepaviť späť cez ten oceán výhovoriek,“ utrúsil Jonathan sucho. Otvoril navlhnutú knihu a začítal sa. „A napísali ste iba jeden odsek.“ Zdvihol zrak. „Viete, že to naozaj nestačí.“

Obaja sa začervenali.

„Naozaj sme nemali čas...“

„My... viete, takmer sme prišli o kufor.“

„Nestraťte batožinu,“ oboril sa na nich Jonathan. „To je pravidlo číslo jeden. Ak nosíte na rukáve tamten znak,“ Jonathan kývol hlavou na vyblednutú a dotrhanú nášivku na Hudspethovom rukáve, „musíte dodržiavať pravidlá a požiadavky. Toto nie je pre vás iba príležitosť...“

„Nabudúce si dáme väčší pozor,“ prerušil ho Hudspeth opovržlivo a pomohol žene vstať. „Mori, si v poriadku?“

„Viac-menej.“ Skontrolovala a upravila si šaty.

Ako si posunula sukňu, spoza pásu jej vypadla luppa priviazaná na krúžok.

Nebola taká malá ako tá Jonathanova, ktorú si strčil do vrecka na saku. Táto bola veľká ako kefa na vlasy a zdala sa ťažká. Rukoväť mala z ťľakatého červeného dreva, lemovaného leštenou mosadzou. Mosadzný kruh, do ktorého bola zasadená šošovka, priam žiaril, a sklo bolo hrubé. Mori mala luppu pripevnenú k pásu kovovým očkom, podobným krúžku na kľúče, ibaže bolo oveľa silnejšie a krajšie na pohľad.

Jonathan na ňu uprene pozeral, výraz na tvári sa mu ako prepnutím vypínača zmenil zo zdvorilosti na rozhorčenie.

„Vy... vy ste si so sebou vzali luppu?“

„Iba pre istotu,“ odvetil Hudspeth rýchlo. „Nikdy neviete...“

„Ja viem,“ oboril sa naňho Jonathan, vytiahol sa do výšky, takže pôsobil oveľa vyššie než pri svojich zvyčajných nevýrazných stosedemdesiatich troch centimetroch. „Ako... ako ste sa opovážili? Viete veľmi dobre, že nemáte právomoc vlastniť niečo také.“

„Počúvajte...“

„Nie, vy počúvajte.“ Jonathan obišiel stôl, v očiach za okuliarmi sa mu nebezpečne blýskalo. „Ste členmi spolku. Poznáte históriu agentúry a viete, prečo sú lupy zakázané. Ako sa opovažujete jednu vlastniť, a dokonca ju brať so sebou? Som hlavný správca. Mal by som hneď v tejto sekunde vyškrtnúť vaše mená z knihy.“

Mori sa ešte väčšmi začervenala. „Bolo to len pre istotu...“

„Pre istotu čoho?“

„Prepáčte.“ Hudspeth zdvihol ruky. „Jonathan... pán Mercator... Mrzí nás to. Zohnali sme ju v Meste Piatich Svetiel a mysleli sme, že by sa mohla zísť.“

Jonathan natrčil ruku. „Odovzdajte mi ju.“

Muž so ženou na seba pozreli.

„Som váš hlavný správca,“ zopakoval Jonathan. „Ak nechcete, aby som vás doživotne vylúčil, odovzdajte mi ju. Hneď.“

Mori neochotne odopla kovové očko z opaska a položila lupu Jonathanovi do dlane.

Hudspeth sa zamračil. „Stála ma celý majetok.“

„Máte šťastie, že vás nebude stáť viac,“ odvetil Jonathan zlovestne. Lupu vložil do zásuvky na stole. „Ak si neveríte, že vám stačí používať kufor – iba kufor –, neobťažujte sa a nevracajte sa. Toto nie je hra.“